

[Jes Lunde]

blive enige om her i Folketinget, at det eneste, man kunne gøre ved arbejdsløsheden, var at sænke omkostningerne for erhvervslivet. Nej, det kan vi faktisk ikke blive enige om. For den politik at sænke omkostninger har Venstre jo nu i 6-7 år i træk været med til at gennemføre i regeringen, uden at problemerne er blevet løst. Derfor ville det da være halssløs gerning af os andre så at erklære den politik for den rigtige. Tværtimod må man sige, at der mangler meget i erhvervspolitikken. Der mangler en vilje til at være mere effektiv herindefra end bare at se generelt på det.

I øvrigt mener vi, at hr. Ivar Hansen til gengæld burde rokke sig lidt i spørgsmålet om, hvad vi benytter arbejdsløsheden til. Når der er 270.000-300.000 mennesker arbejdsløse, hvorfor så ikke bruge den tid, den enorme ledige ressource, der er i vores land, til at kvalificere arbejdskraften, til at skabe flere uddannelsespladser?

Det er jo sådan med erhvervspolitikken, at den virker over lang sigt. Hvis man nogen sinde kan blive enige om nogen initiativer herinde, er det noget, der skal løbes i gang. Det tager et stykke tid, inden de virker. Man kan ikke få store virkninger på arbejdsløsheden på kort sigt. Men det kan vi faktisk få ved at sætte flere folk i uddannelse. Og derfor forstår jeg ikke, hvorfor regeringen blokerer over for det, hvorfor man skærer ned på arbejdsmarkedsuddannelserne og ikke vil være med til at give folk mulighed for at kvalificere sig. De skal med djævlens vold og magt, havde jeg nær sagt, stå ledige og ikke foretage sig noget. Men det synes vi ud fra enhver betragtning er en urimelig anvendelse af ressourcerne i vort samfund og en nedladende behandling af medmennesker.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Det var godt, det dér med »djævlens vold og magt« kun var noget, der var ved at blive sagt.

Hr. Grove for en kort bemærkning, og det bliver så nok den sidste i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Det er rigtigt, at det er et kvart procentpoint, ingen tvivl om det, og det vil sige 4-5 pct. Og når der er muligheder for at få de andre væk, er det, fordi Planen giver muligheder for en øgning i skattegrundlaget, som regeringen ikke

har inddraget; dermed får man en større mulighed. Derudover vil jeg da gerne give hr. Stavad ret i, at det ikke er let at gennemføre besparelser – især ikke op til et kommunalvalg. Det ved vi alle sammen. Vi ved også, hvor svært det er at få gennemført besparelser her i Folketinget. Men mulighederne er der, hvis man vil være med til det, og det er de også ude i kommunerne, når man gennemgår det. Det vil også vise sig, at det kan lade sig gøre, ligesom det har vist sig, at de fleste kommuner har gennemført det, der blev aftalt med dem sidste gang. Det kan de også gøre en gang til.

Pia Kjærsgaard (FP):

Den redegørelse, statsministeren fremlagde for Folketingets partier, bar overskriften »Opgaven, der skal løses«. Hvis statsministeren nu havde skrevet »Opgaven skal løses«, havde der måske været lidt mere tro på, at regeringen ønskede en løsning på de alvorlige problemer, som 7 års borgerlig ledelse har bragt landet ud i.

De undrende borgere i dette land må da være ganske forvirrede over de mange uafklarede forslag og planer, som regeringen har lagt frem til drøftelse, uden at der indtil nu er opnået ét eneste resultat. 15 runder med Socialdemokratiet efterlod både regeringen og Socialdemokratiet med røde øren. Det synes jeg også debatten her i dag har bevist. Det er sandkasselegen, hvor man forsøger at give hinanden skylden for, hvem det var, der gik fra forhandlingerne.

Regeringen måtte indse, at Socialdemokratiet ikke var et seriøst arbejdende forhandlingsparti og måtte – meget nødtvungent, men regeringen gjorde det dog – rette henvendelse til Fremskridtspartiet for at høre vores betingelser for at tage nogle runder med regeringen.

Denne gang var det så finansloven, man ville have Fremskridtspartiet til at deltage i, fordi man ville have tid til at sunde sig oven på kampen med Socialdemokratiet.

Fremskridtspartiet accepterede naturligvis både tid og sted og mødte op med 3 velforbredte folk, der mødte en lidt tøvende og lidt vævende regering, der endnu ikke rigtig havde lagt taktik over for de tre Fremskridtsfolk. For at vinde tid og komme til kræfter udleverede man i første omgang et stykke papir og syntes vel, det var utrolig flot.